

רע"פ 6819/19 - פלקס סרוסי, ברק חי סרוסי נגד מדינת ישראל, לאונידגורדין

בבית המשפט העליון

רע"פ 6819/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשים: 1. פלקס סרוסי
2. ברק חי סרוסי

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. לאונידגורדין

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 46918-04-19 מיום 10.9.2019, שניתן על ידי סגן הנשיא י' שפסר; ש' בורנשטיין; וח' טרסי

בשם המבקשים: עו"ד מור עטיה

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא י' שפסר; ש' בורנשטיין; וח' טרסי) בעפ"ג 46918-04-19 מיום 10.9.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקשים על הכרעת וגזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט ע' פרייז) בת"פ 52130-03-16 מיום 19.4.2017 ומיום 2.4.2019 בהתאמה.

2. על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, ביום 7.2.2016 הגיעו המבקשים 1 ו-2, אב ובנו (בהתאמה, להלן גם: פליקס ו-

עמוד 1

ברק), יחד אביו של פליקס (להלן: הסב) למשרדו של המתלון, אשר היה מנהל פרויקט מטעם חברה שעבדה ביצעו עבודה קבלנית.

במהלך הפגישה דרש פליקס מהמתלון המחאה עבור העבודה שביצעו, ובתגובה השיב המתלון כי עליהם לפנות להנהלת החשבונות של החברה. או אז החלו השלושה "להשליך ציוד משרדי של המתלון לכל עבר", לשון כתב האישום.

בהמשך, השלושה תקפו את המתלון בצוואת חדא- ברק חנק אותו; פליקס דחף אותו, הפיל אותו לרצפה והיכה בו באמצעות ידו בפניו; והסב היכה אותו בראשו, תוך שהוא מקלל ומאיים לפגוע בו.

לאחר מכן, איים פליקס על המתלון ואמר לו כי המכות שקיבל "זה רק חלק קטן ממה שמחכה לו", וכי "יקבל מכות כל יום עד שישחרר להם מה שהם רוצים".

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון סימנים אדומים ושפשופים באף, תחת עין שמאל ו-"נפיחות צורפית".

3. בגין ביצוע מעשים אלו הורשעו המבקשים, על פי הודייתם ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בצוואת, לפי סעיפים 380 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ופליקס הורשע גם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. בגזר דינו, ציין בית משפט השלום כי יש להבחין בין העונש שיש לגזור על פליקס לעונש שראוי להשית על ברק.

נקבע כי לברק "אחריות פחותה" לביצוע המעשים, מאחר ש-"נגרר במידה רבה" אחר מעשיהם של אביו וסבו בעת ביצוע העבירות, ואף לא איים על המתלון כאביו.

משכך, ובהתחשב במדיניות הפסיקה הנוהגת במקרים דומים, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של פליקס נע בין 4 ל-12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית; ואילו מתחם העונש ההולם את מעשיו של ברק נע בין חודשיים ל-12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

5. בקביעת עונשם של המבקשים, התחשב בית משפט לחומרא בין היתר בכך שמדובר ב-"מעשה תקיפה חמור למדי", כלשונו, אשר בוצע בצוואת חדא.

לצד זאת, נשקלו לקולא הודיית המבקשים במיוחד להם; היותם נעדרים עבר פלילי; והתרשמותו של שירות המבחן כי לא נשקף מהם סיכון של ממש.

6. לבסוף, ובהתאם לאמות המידה אשר הותוו בעניין כתב(ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל(21.8.1997) (להלן: הלכת כתב)) לעניין ביטול הרשעה, דחה בית משפט השלום את בקשת ברק כי תבטל הרשעתו, תוך שנקבע כי לא הוכח כי הרשעתו תגרום לו לפגיעה "קונקרטי של ממש".

7. לנוכח כל זאת, השית בית משפט השלום על פליקס עונש של 4 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות; על ברק עונש של 2 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות. בנוסף, הוטל על המבקשים עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעברו עבירת אלימות; וכן תשלום פיצויים למתלונן.

8. ערעורם של המבקשים על הכרעת וגזר דינם נדחה על ידי בית המשפט המחוזי ביום 10.9.2019.

בית המשפט דחה את טענת פליקס לפיה הודייתו היא הודיית שווא אשר ניתנה במטרה להקל על עונשם של יתר המעורבים בפרשה - בנו ואביו.

נקבע כי לא נפל פגם בהודייתו של פליקס, וכי מדובר ב-"ניסיון להמתיק את הדין ולא ברצון כן ואמיתי להוכיח חפות". זאת, בין היתר על רקע אישורו של הסדר הטיעון על ידי המבקשים עצמם בפני בית המשפט, והעיתוי בו הוגשה הבקשה - לאחר מתן גזר הדין.

עוד הוסיף בית המשפט וקבע כי אין לבטל את הרשעתו של ברק, שכן הותרת המצב על כנו לא צפויה לפגוע בשיקומו בצורה חמורה, ואף טיב העבירה ונסיבות המקרה אינם הולמים את ביטול ההרשעה.

לבסוף, נפסק כי העונש אשר נגזר על המבקשים אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור, שכן מדובר בעונש מידתי שאינו חורג מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים.

9. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, במסגרתה שב פליקס וטוען כי יש להתיר לו לחזור מהודייתו שכן מדובר בהודאת שווא.

בבקשה נטען כי פליקס הודה במיוחס לו אך ורק עקב תחושתו כי אם יסרב להסדר הטיעון יפגע הדבר ביתר הנאשמים בפרשה, אביו ובנו; תחושה אשר התעצמה לנוכח ייצוגם המשותף של השלושה על ידי באת-כוחם באותה עת - שהיתה אף היא קרובת משפחתם.

עוד נטען כי יש לבטל את הרשעתו של ברק, בין היתר לנוכח המלצת שירות המבחן כי "ניתן לשקול לסיים את ההליכים בעניינו ללא הרשעתו".

בהקשר אחרון זה טוענים המבקשים כי יש לשנות את אמות המידה שהותוו בהלכת כתב המאפשרת את ביטול ההרשעה אך ורק במקרים שבהם הוכחה פגיעה קונקרטית בשיקומו הנאשם.

לשיטתם, סוגיה זו חורגת מעניינם הפרטי, ועל כן מוצדק להיעתר לבקשתם למתן רשות ערעור.

10. דין הבקשה להידחות.

11. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים בלבד בהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית רחבת היקף החורגת מענייני הפרטי של המבקש, או כאשר נגרם לו עיוות דין מהותי או חוסר צדק קיצוני.

עניינם של המבקשים אינם נמנה עם מקרים חריגים אלו, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

12. אשר לפליקס, עניינו אינו חורג מדל"ת אמותיו של עניינו הפרטי, שכן טענותיו במסגרת הבקשה ממוקדות כולן ביישומן של אמות המידה אשר הוטו בפסיקה לעניין חזרה מהודיה (וראו למשל: ע"פ 279/19 פלוני נ' מדינת ישראל (25.9.2019)) על נסיבות המקרה דנן- והן אינן מעלות כל סוגיה עקרונית רחבת היקף.

זאת ועוד, בית המשפט יטה שלא להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר מתן גזר הדין (ע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 (3.7.2018))- וממילא לא מצאתי כי נפל פגם בקביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין זה.

13. אף בטענת ברק לפיה יש לבחון מחדש את הלכת כתב אין כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

בית משפט זה שב ופסק אף בשנים האחרונות כי הלכת כתב שרירה וקיימת, וכי על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם, עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: האחד, כי הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני כי סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה (וראו למשל: ע"פ 3554/16 יעקובביץ' נ' מדינת ישראל (11.6.2017); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל (3.3.2016)).

יתירה מזאת, זה לא מכבר הבעתי את עמדתי לפיה איני סבור כי יש לשנות את אמות המידה אשר הוטו בעניין הלכת כתב לעניין ביטול הרשעה, וכי:

"ההלכה הפסוקה בנושא מאזנת לטעמי באופן מדוד בין מכלול שיקולי הענישה, וביניהם עיקרון הגמול, ובצדק מותירה את אי הרשעתו של נאשם כחריג לכלל הרחב לפיו מקום בו הוכחה אשמתו של אדם - יש להרשיעו (רע"פ 2323/19 אדוארדו נ' מדינת

ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים (19.5.2019)).

14. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"טבתש"פ (28.10.2019)

ש ו פ ט